

Сценарій

“З чого починається Батьківщина”

Мета заходу: Виховання любові до Вітчизни.

(Сцена оформлена у вигляді світлиці. На сцені – портрет Т. Г. Шевченка, збільшені фотокартки батьків, дідусів і бабусь, прикрашені вишитими рушниками).

Беруть участь: ведуча (вчитель), учні, рідні, ветерани війни. На столі - альбом (журнал) «Батьківщина». Хтось із учнів перегортає і називає його сторінки.

Учні. 1-й. Гостей дорогих ми вітаємо щиро,

Стрічаємо з хлібом, любов'ю і миром.

2-й. Для людей відкрита наша хата біла,

Тільки б жодна кривда в ній не згоріла.

5-й Хліб ясниться в хаті, сяють очі щирі,

Щоб жилось по правді, щоб жилось у мирі,

(подають хліб-сіль на вишитому рушнику ветерану).

Ведуча. Сьогодні ми з вами в нашій світлиці поведемо розмову про найдорожче серцю кожної людини - Батьківщину. Зробимо це у вигляді усного журналу.

Сторінка перша. Що таке Батьківщина?

Ведуча. «Кожна нація і народ створили десятки тисяч слів. Одні з них звучать вагомо і живуть довго. Інші з часом стираються, темніють, як мідяки, і щезають з пам'яті людської. Але є слова, які можуть зникнути лише тоді, коли зникне сам народ, що створив їх. До таких належить прекрасне і просте слово - Батьківщина. Воно вічне, як вічний народ», - ці слова належать поетові В. Симоненку. Ми часто чуємо словосполучення «рідна земля», «рідний край». Що означають вони? Чому вони для нас найдорожчі? Послухаємо вірші.

Учні. 1-й.

Що таке Батьківщини?

Під віконцем калина,

Тиха казка бабусі,

Ніжна пісня матусі,

Дужі руки у тата.

Під тополями хата.

Під вербою криниця,

В чистім полі пшениця,

Серед лугу лелека

І діброва далека,

І веселка на лісом,

І стрімкий обеліск...

2-й Україно, земле рідна.

Земле сонячна і хлібна,

Ти навек у нас одна,

Ти, як мати, пайрідніша,

Ти з дитинства наймиліша,

Ти і взимку найтешіша -

Наша отча сторона,

3-й. Одна Батьківщина, і двох не буває.

Місця, де родилися, завжди святі.

Хто рідну оселю свою забуває,

Той долі не знайде в житті.

Чи можна забути ту пісню, що мати

Співала малому, коли засинав?

Чи молена забути ту стежку до хати,

Що босим колись протоптав?

4-й. У рідному краї і серце співає,

Лелеки здалека нам весни несуть,

У рідному краї і небо безкрає,

І ріки - потоки, мов струни течуть,

Тут кожна травинка і кожна билінка

Вигойдують мрії на теплих вітрах.

Під вікнами мальви, в саду материнка,

Оспівані щедро в піснях.

5-й. Тут мамина пісня лунає і нині,

Й підхопили поля і гаї,

її вечорами по всій Україні

Співають в садах солов'ї.

1 я припадаю до неї устами

І серцем вбираю, мов спраглий води.

Без рідної мови, без пісні, без мами

Збідніє, збідніє земля назавжди.

6-й. Одна Батьківщина, і більше не буває.

Місця, де родилися, завжди святі.

Хто рідну оселю свою забуває,

Той долі не знайде в житті.

(Звучить пісня «Наша слава Україна»)

Ведуча. Отже, діти, Батьківщина - це наш рідний край, наша Україна. Це

земля, на якій ми народилися, наші батьки, дідусі й бабусі, де поховані

наші предки. Тому вона для нас - свята. Батьківщина - це найдорожче,

найсвітліше, найрідніше, найкраще місце на землі, все те, що ми

найбільше любимо і шануємо своїм серцем.

Сторінка друга. З чого починається Батьківщина?

Ведуча. Україну часто називають Матір'ю. Батьківщина, як і мама, - одна,

найрідніша. Вони для людини - як два крила у птаха, що дані для польоту.

Батьківщина для нас починається з мами.

Матері... З першої миті життя схиляються над нами їхні обличчя. У тривозі й любові, в замилюванні й надії вдивляються матері у своїх дітей, сподіваючись і прагнучи щастя для них. Мама народжує не лише тіло дитини, народжує й душу. Разом з маминою колисаночкою в неї вливається ніжність і доброта. Дитина не розуміє маминих слів, але, як весняна земля, ловить рясний дощ, так і вона ловить лагідність з маминого голосу і стає ніжною, як квіточка, що простягає свої пелюстки до сонечка.

(Мама співає колискову)

Батьківщина починається також із дужих батьківських рук, готових завжди підтримати, з мудрого батькового слова. Мати й батько - найдорожчі для нас люди. «Шануй батька твого і матір твою, щоб добре було тобі і довголітнім ти був на землі», - вчить Біблія.

Батьки... Все життя вони піклуються про нас, навіть тоді, коли ми вже дорослі, бажають нам добра і щастя, сподіваються, що ми будемо жити гідно серед людей і творити добро. Слово «Батьківщина» бере початок від слова «батьки». Подаруємо їм, нашим найріднішим, пісню «На калині мене мати колихала».

Ведуча. Рідна земля - це казковий світ дитинства і юності. Це невичерпне джерело, що все життя живить душу людини добром і світлом, куди б потім не завели її шляхи долі. І в тому дитинстві - рідна хата, наша берегиня.

Біла хата у вишневому садку... Біла барва в Україні - символ чистоти, морального здоров'я, душевної краси.

(Виконується пісня «Хата моя, біла хата» та уривок з твору В. Симоненка «Виростеш ти, сину...»).

У кожній українській родині найголовнішими були ідеали добра і справедливості. Родина до родини - складається народ України. Українська хата - це колиска нашого народу, де творилася його журлива й оптимістична доля. Тому й уявляється українська хата величезною, де долівка - земля, стіни - гори і ліси, а стеля - небо з зірками.

(Звучить запис по магнітофону - пісня у виконанні Н. Матвієнко «... Без коріння саду не цвісти...» На фоні музики ведуча читає далі слова»)

У цій хаті народжувались люди, вік вікували і помирали, щоб поступитися місцем прийдешнім поколінням. У ній корінь нашого роду, все довічне, як життя, святе, як мамина пісня. Той корінь - то наші предки, наша історія, наше минуле, без якого немає майбутнього. Як у пісні:

З роду в рід кладе життя мости,

Без коріння саду не цвісти,

Без устремління човен не пливе,

Без коріння сохне все живе...

Тож торкнемось серцем нашої історії.

Сторінка третя. Мій край - моя історія жива. Читець:

Є щось святе в словах «мій рідний Край».

Для мене - це -матусі пісня ніжна,

І рідний сад, від квіту білосніжний,

І той колисковий у тихім лузі гай.

Його історія... В пій стільки гіркоти!

І тим рідний мечі ти, краю рідний,

Що вже назад поламані мости,

1 день встає, як райдуга, погідний.

Ведуча. З гіркотою згадуємо минуле України. Історія кожного наро- ., ду

має героїчні й трагічні, щасливі й нещасливі сторінки. На долю .нашого

народу випало більше трагічних. Русь-Україна - наша предковічна

прадідівська земля. Вона відома всьому світові багатими землями,

хлібом'-сіллю, піснею, добрими людьми. Так склалось, що споконвіку наші

природні багатства були ласим шматком для сусідів. Вижити, вистояти в

боротьбі проти їхніх зазіхань - було найголовніше для українців.

Пригадаймо навали татарських орд, турецьких яничар, польських феодалів,

які хотіли поневолити український народ. Російський царизм заборонив

писати і друкувати українською мовою, мати власну історію.

Історії ж бо пишуть на столі,

Ми ж пишем кров 'ю на своїй землі,

'Ми пишем плугом, шаблею, мечем,

Піснями і невідьницьким плачем.

(Ліна Костенко).

Звучить пісня «Рідний край».

Україна була весь час у ярмі. Багатства розграбовані, люди - поневолені.. Ми боронились... Нашу правду і кривду, наш дух незнищенності залишали нащадкам у піснях, легендах і думках, які розносили по світу кобзарі. Хто складав ці пісні, нам невідомо, але серед найславетніших авторів вічно горітиме ім'я легендарної піснярки часів Хмельниччини Марусі Чурай, якій належить понад 200 пісень.

(Звучить пісня «За світ встали козаченьки»)

Сторінка п'ята. «А я не скорилася, із сльози відродилася...»

Ведуча. Українці мають усі підстави пишатися тим, що їхня Батьківщина має славні періоди історії, справді легендарних героїв, мужньо пережила найважчі випробування і не скорилася. Довгим і тернистим був шлях до омріяної волі. І ось збулось. 24 серпня 1991 року Україну проголошено незалежною демократичною державою. Відроджується і мова, і культура, і традиції.

(Пісня «Україночка», муз. Г. Татарченка, сл. Л. Демиденка) Читець.

Встала мити Україна - Сонце засвітило, Пробудилася народна Незнищенна сила. Сотні літ нас розпинали. Та не побороти, Бо не вмерла Україна І не вмере ніколи. Слава тобі, Україно, Невмируща слава, Да святиться твоя воля І твоя держава. Слава тобі, Україно, Від роду до роду, Як накажеш - ми полижем За твою свободу. (Звучить пісня «Наш стяг»)

Сторінка шоста.

«Люби свій край, всю душу солов'їну і серця жар йому віддай».

Ведуча. «Важко знайти ніжні й сердечні слова, які не були б вже сказані про Вітчизну. Велика, священна і прекрасна любов до Батьківщини жила, живе і житиме в усіх чесних і щирих серцях.

Наша любов до рідної Вітчизни - творча любов. Патріот не той, хто вміє виголошувати пишні фрази, а той, хто своєю копіткою, щоденною працею множить багатства рідної землі, прикрашає, перебудовує свою Батьківщину».

Ці слова В. Симоненка актуальні і зараз.

А тепер послухаймо гостя, який захищав нашу Батьківщину від ворогів.

Ветеран. (Спочатку коротко розповідає про свій шлях бойовий, а потім звертається до учнів).

Ви, діти, наймолодші сини й дочки нашої Вітчизни. Майбутнє України у ваших руках. Від вас залежить, яким воно буде. Задумайтесь, чи гідні ви сини своїх батьків, чи шануєте ви їх, чи допомагаєте у праці, чи любите рідну землю, чи готові стати на її захист? Я бажаю вам стати відданими синами своєї Вітчизни.

(Учні дарують квіти ветерану).

Ведуча. Людське безсмертя з роду і до роду

Увись росте корінням родоводу.

І тільки той, у кого серце чуле,

Хто знає, береже минуле,

Хто вміє шанувати сучасне, -

Вивершить прекрасне.

(Пісня «Водограй»).

Читець. Босоніж стежка побіжить

Левадою в городи...

Як любо тут, як славно жить –

Серед цієї вроди.

Кохаю край наш дорогий,

Що зветься Україна.

Вітчизні хочу я своїй

Зрости достойним сином.

Є в світі зваби немалі,

Цікава стежка кожна...

Але до різної землі

Збайдужітись не можна.

Люби, шануй, піднось до зір

Її пісні і мову,

Нема солодшої, повір,

За неї, пречудову.

(Пісня «О, Україно»).

Ведуча. Ми прощаємося з вами. Дякуємо за добре слово і гарну пісню. Хай щастить вам усім.

Детская библиотека г.Вилково

vilkovo.at.ua